

BENEDEK ELEK

A JÉGPÁNCÉLOS VITÉZ

A Homoród völgyében fekszik Keményfalva, egy kicsi székely falu: ott most is emlegetik Lakatos Jánosnak s a dédunokájának cselekedeteit.

A keményfalviakat is sokat sanyargatták a tatárok. Jó szerencsájuk volt a falun felül a Hollókő nevű sziklaszál, melynek barlangjában megmeghúzódtak. Egyszer azonban nyomon követték a tatárok a menekülő keményfalviakat.

Már-már a barlangnál voltak, mikor a nép vezére, Lakatos János, megfordult, célba vette dupla csövű puskájával a tatárok vezérét, a veresbélű kánt, akit azért neveztek veresbélűnek, mert tetőtől talpig veres volt az öltözete. Az első lövésre lefordult a kán fekete paripájáról.

Lakatos másodszor is lőtt, s a tatárok, kik addig nem hallottak puska lövést, ész nélkül szaladtak most, hogy csak úgy zengett-zúgott a völgy!

Így mentette meg Lakatos János a keményfalviakat. Hanem a dédunokájáról még külön dolgokat beszélnek.

Ez is Lakatos János volt, de ez már nem elégedett meg azzal, hogy a falujába várja a tatárokat. Ha oda nem jöttek, ment ő utánuk. Járt-kelt, kalandozott mindenfelé a Székelyföldön. Egyszer Csík-Toplicán éppen akkor talált benyitni egy házba, mikor ott hét tatár nyilat kovácsolt.

A hét tatár egyszerre fogta rá a nyílveesszőt, de mind a hét vessző a Lakatos János feje fölé sűrített ki az ajtón, mert Lakatos hirtelen a földre bukott. De nem ijedtségből, hanem okos előrelátásból. Mert amint a nyílveesszők kiröppentek a feje fölé, abban a pillanatban felug-

rott, görbe kardját kirántotta, s miszlikbe aprította a hét tatárt.

Akkor kiválasztotta a tatárok lovai közül a legszebbet, egy szép aranyszörű paripát, föl pattant rá, s elvágatott, mint a sebes szél. Hiszen jól tette, hogy lóra kapott, mert a falu közt csatangoló tatárok közül heten űzőbe vették.

Repült az aranyszörű paripa, de repültek a nyílveesszők is Lakatos után. Ha egy eltalálja, vége az életének. Éppen az Olt partjához ért Lakatos. Nem gondolkozott sokáig, beleugratott a mély vízbe. Késő ősre járt az idő, hideg volt az Olt vize, s mire átúsztatott, a hideg víz ráfagyott a szűrére.

Mintha csak jégpáncélt húzott volna magára Lakatos János! Tetőtől talpig csillogott a testen a jég. Most már lövöldözhatték rá a nyilakat, mind visszapattogott a testéről. De nem is szaladt tovább. Megállt az Olt partján, s intett a tatároknak: jertek, jertek!

Hiszen jöttek is azok. Mind a heten átúsztatottak az Olton, de csak három úsztatott vissza. Négyet levágott vitéz Lakatos János, a többiek elszaladtak.

Ha a Homoród völgyén jártok, nézzetek be Keményfalvára, ott még többet is tudnak regélni Lakatos János vitéz tetteiről.

KARDA ZENKŐ rajzai

OZSVÁTH ZSUZSA

A SZÍV ÚTJA

Dobol a szív éjjel,
dobog a szív nappal.
Lüktet a vágy is benne:
mindig csak előre menne.

Nem benyomni féket,
az életet, mint éket
cipelni, hordani büszkén
a kijelölt út mentén

még délibábos célig.
Hol egyszerre beérik
a szó, a jó, a szép, a rút.
Vízzel telik a mélységes kút.

Egy korty belőle:
igyunk a jövőre!
És a szív egy utolsót dobban.
Na, ugye, hogy meg se kottyán?

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

HALOTTAK NAPJÁN

Angyalok járnak köztünk,
ma emlékezni jöttünk,
remegő gyertyafényben,
millió csillag az éjben.

Velünk vannak ők,
mosolyban, dalban,
a szívünkben élnek,
egy kósza gondolatban.

A szeretet nem hal meg,
ne féljetek!
A szívben mindig elfér
egy szobányi meleg.

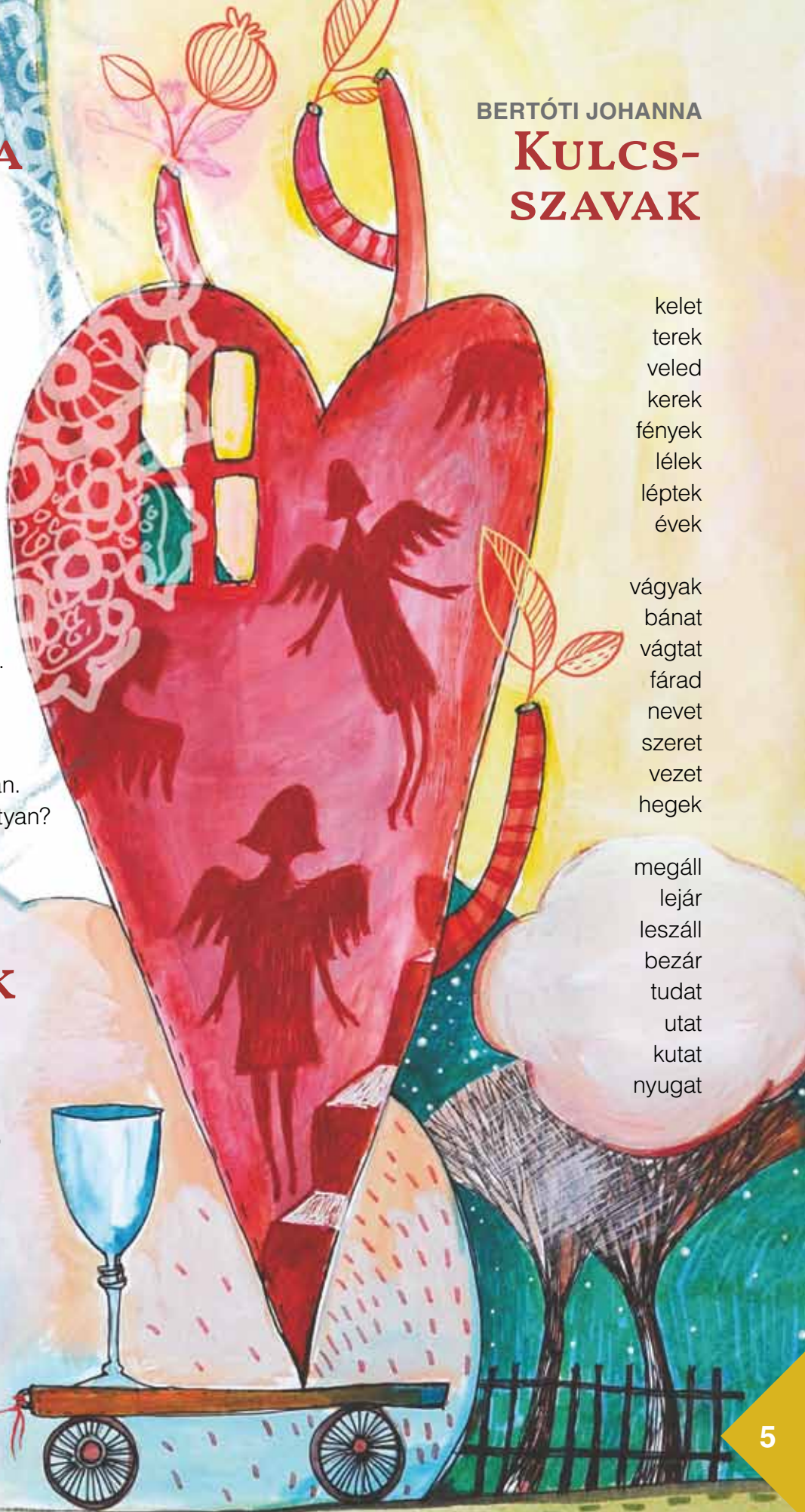
BERTÓTI JOHANNA

KULCS- SZAVAK

kelet
terek
veled
kerek
fények
lélek
léptek
évek

vágyak
bánat
vágat
fárad
nevet
szeret
vezet
hegek

megáll
lejár
leszáll
bezár
tudat
utat
kutat
nyugat

MOLDOVÁN MÁRIA rajza

GURULÓ ÁLMOK

3. rész

Milyen gyönyörű lehet ez az áruház, Istenem! – sóhajtoznak a gyerekek, mikor már az előtérben állnak, szorosan egymás mellett.

A szökőkút zúgása, a különböző hangfoszlányok: nevetés, ricsaj, hangos zene mindnyájukat elbűvöli. Ingrid egy ruhaüzlet kirakatát simogatja, majd az arcát is odanyomja. Hideg az üveg, mégis kellemes érzést kelt benne. Aztán a játékrészlegen sok-sok játékot végigtapint, megszagolgatja őket, de hamar elmegy a kedve, mert a kedvetlen eladónő rászól.

Végül a cukrászdában kötnek ki, fagyiznak. Utoljára a mozgólépcsőt is kipróbálják. Ingrid nem mer rálépni a „gépre”, ahogy ő nevezi. Lent várakozik egy önkéntessel, amíg a többiek viháncolva le és fel utazgatnak. Színpompás oszlop mellett áll, átöleli.

Körülötte jönnek-mennek az emberek, észre sem veszik. Csak egy öreg néni közeledik feléje, lehajol hozzá, megsimogatja és néhány szem cukorkát csúsztat a zsebébe. Koldusnak nézi, a koldusok szoktak ácsorogni, céltalanul, oszlopok mellett. Nem tudhatja, hogy Ingrid a társait várja, akik nemsokára fölbukkannak a nagy forgatagban. Mindnyájan boldogan és elégedetten indulnak vissza az intézetbe.

Este van. Odafönt az égen csillagok villóznak, mint fényes gombostűfejek egy óriási tűpárnán. Ingrid az első emeleti folyosón várja, hogy tiszta fehérneműt hozzon az éjszakai gondozónő.

Lent az utcán csendesedik a moraj. Suhanás hallatszik. Valami az ablakpárkányra száll. Egy csillag, egy sziporkázó kiscsillag. Megrázza magát, majd megszólal:

- Ingrid, érted jöttem.
- Ki vagy? – kérdi a kislány.
- Csillag vagyok, églakó.
- Szúrós vagy, hideg és nyirkos – mondja a lányka, miután jobb kezével megtapintja a csillagot.

– Ne félj tőlem. Segítek, helyezkedj el a hátamon.

Kis tétovázás után Ingrid úgy tesz, ahogy a csillag mondja. Lassan emelkednek, egy darabig a város fölött lebegnek, hogy a kis utas még egyszer meghallgathassa az ismerős neszeket és zajokat, a kellemeseket és a kellemetleneket egyaránt. Aztán egy-két illanó villanás, villanó illanás, és tovatűnnek. Ingrid ágya azóta üres. Hol van most ő? Fönt-fönt, a magasban egy kiscsillaggal kézen fogva sétál a végtelen égi tereken. Ráérősen sétálgat, soha nem siet, szívéből elpárolgott a hiányérzet.

A hosszú-hosszú séták között Ingrid és a kiscsillag álmokat gombolygatnak meg gömbölygetnek, majd a földi világba görgetnek a világtalan gyerekeknek, abba az ismerős városba, abba az ismerős épületbe. Az álmok pedig gurulnak a földszinti és az emeleti folyosókon. Gurulnak, gurulnak, közben hatalmasra nőnek, de csak éjjelente. Nappal összezsugorodnak, visszahúzódnak a sarkokba, a zugokba, a falrepedésekbe és padlórésekbe. Visszahúzódnak a várásba s a várakozásba.

Éjszaka van újra. Figyelj és fülelj! – Hallod a guruló álmokat?

– Nemcsak hallom. Most már látom is őket.

(Vége)

MÜLLER KATI rajzai

**A Rendelés menüpont alatt,
a szerkesztőség címén
vagy helyi terjesztőinknél
megrendelhető!**

